

Бал в МУЛЕН РУЖ

Радостина А. Ангелова

1

ЕВА

В дигна поглед по навик, за да поздрави Мислителя, нищо че бързаше. Беше малката ѝ лична литургия за опрощение на душата и греховете: поздравяваше някого, който няма да ѝ отвърне. Щом минеше по алеята край високите конуси на кипарисите, даряваше на Мислителя частица от самотата си – дано неговата самота стане по-малка. Понякога дори му се усмихваше, знаейки, че той никога няма да ѝ се усмихне в отговор.

Освен това си бе внушила, че ако пропусне поздрава, ще ѝ се случи неприятност.

Премина познатата врата, махна с ръка на Фабиен, който беше дежурен тази сутрин, и след малко зави встрани от потока посетители към залата за четене. Едва ли някой я забеляза. При първото си посещение в музея „Роден“ хората бяха впечатлени от пищността на бившия хотел, приютявал артиста, от играта на черно и бяло в мраморното фоайе, от извитото стълбище и кования сецесионен парапет, сами по себе си произведения на изкуството. Туристите бяха устремени по петолинието на стъпалата, водещи към втория етаж, поспираха за миг пред чугунената скулптура, кацнала над площадката, защото сетивата им бяха едва в началото на пиршеството, погледите им не бяха преситени от красотата в залите горе и все още се спъваха пред всяко изваяно съвършенство по пътя си.

Но колко ли от тях щяха да разпознаят фигурите на трите сенки, увенчали „Портите на Ада“ в парка? И вероятно само много впечатлителните, с око към детайла, или онези, които като Ева се занимаваха с изкуство, щяха да забележат, че сенките са всъщност една и съща фигура, разположена под различен ъгъл.

Независимо че от отдела за изследователи я познаваха добре, подобно на другите желаещи Ева всеки път подаваше писмена заявка за достъп до документите. Не вървеше да се обади по телефона или просто да отиде без предупреждение. Залата за четене бе неголяма, обслужваше я единствено мадмоазел Сент-Андре и беше достатъчно да се изсипят десетина души закуп, за да създадат дискомфорт и хаос в системата. Предварителните заявки за работа даваха възможност да се координира присъствието на онези, които искат да правят проучванията си тук, на практика не повече от петима души на ден.

Ева работеше усилено върху дипломната си работа, щеше да идва тук още няколко седмици. Пленяваше я мястото – тишината, високите тавани, които сякаш ставаха още по-високи и притихнали, щом седнеше в своето ъгълче. Надяваше се да продължи да развива темата за Роден и по-нататък, бяха ѝ хрумнали идеи, които старателно записваше във файл в лаптопа си, а у дома ги разпечатваше и прибираще в нарочна папка с почти незабележим върху нея надпис с молив „За проучване“. Професор Роле беше онзи, който трябваше да даде начален тласък на бъдещата ѝ докторантура. И той беше готов да го направи, но тя все още не бе дала категоричен отговор. Докторатът означаваше още няколко години присъствие в университета. Означаваше множество късни обеди с Жан-Себастиен, видими за всички в кантината или в бистрото на Клер. И поне толкова тайни вечери в апартамента му.

Не беше сигурна колко може да продължи това. Съмняваше я именно близостта между двамата, а не докторатът. И ако един ден Ева се отдръпнеше или емоцията изстинеше, или кой знае още какво... нямаше ли да им е трудно да седат на една маса и да обсъждат работата ѝ? От друга страна, и Жан-Себастиен я бе предупредил за опасностите от задълбочаване на връзката им, ако остане в университета, но какво означаваше

неговата изговорена почтеност на фона на цялата странност на отношенията им?

Странност, от която Ева също не можеше да се откаже. Не сега. Не още.

Разполагаше с три часа. В дванайсет и половина щеше да остави материалите на масата заедно с лаптопа и щеше да се поразходи из парка, докато изяде сандвича, предварително приготвен у дома. Щеше да се върне след два, да огледа приведените над масите глави, да заеме мястото си и да продължи работа до пет, когато мадмоазел Сент-Андре щеше да се покашля, да се изправи от писалището си и да каже с изсъхнал от дългото мълчание глас: *C'est fini...*

Останалата част от времето в залата за четене беше скрита между параграфите на файла в лаптопа, между хартиените страници, които разлистваше под ярката светлина на настолната лампа, между кратките разходки до бюрото на мадмоазел Сент-Андре с молба за нов документ; една тиха, съсредоточена последователност от събития, които я доближаваха до дипломата на магистър по история на изкуството и я отдалечаваха от действителността.

Почувства неразположението още преди почивката, насили се да не привършва по-рано от установеното, но на обяд странната горчивина на сандвича, направен ѝ от Адам, беше още един белег за идващото разболяване. Беше излязла в градината на музея, напливът от хора в петъчен ден беше голям и приятелят ѝ мислител бе заобиколен от темета и телефони. Той обаче продължаваше да стои в невъзможната си поза с лекота, която отдавна беше обсъждана от изкуствоведите като нереална, и дори от разстояние Ева знаеше, че добре оформените му мускули и сухожилия не трепват от човешката глъч. Толкова се забавляваше с непукизма му... В друг случай би свърнала към любимите си „Порти на Ада“ – там посетителите бяха помалобройни, а кипарисите ухаеха дивно под лъчите на есенното слънце. Но сега потръпна и се загърна в якето си. Не, като че ли живото изображение на Дантевия „Ад“, макар и окъпано от светлина, щеше да влоши състоянието ѝ... По-добре бе да отиде някъде другаде.

Ева се бе отказала от сандвича, но заради спазмите в стомаха, които все пак можеха да са от глад, реши да изпие чаша капучино. Поколеба се за кратко и все пак влезе в кафенето на музея, ала пълните маси, суетнята на търсещите място, резкият звук от изпуснат на пода прибор я отказаха мигновено. Върна се обратно, проправи си път към улицата през чакащите за билети, вдиша дълбоко, сякаш не бе дишала от часове, и свърна по булеварда към бистрото на ъгъла. Почти се спъна в протегнатите крака на някакъв мъж, той се извини на английски и сви коленете си под плота на кръглата маса, а дамата в съседство каза нещо бързо, което Ева не разбра. Десетината маси с плетени червени столове покрай витрината на бистрото бяха заети. Поне половината – от туристи. До миналата година столовете бяха с естествения цвят на ратана и Ева ги харесваше повече, но какво значение имаше нейното одобрение. Сигурно се бяха износили. При този наплив от хора наоколо беше в реда на нещата.

Вътре в бистрото нямаше никого, освен младежа зад бара, когото не бе виждала досега. Кожата му бе с цвят на канела, ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, а черната престилка бе безупречно изгладена и чиста. Младежът се усмихна, каза някаква плоска шега и за минутка ѝ спретна едно ароматно капучино за съживяване. Движенията му бяха отривисти, може би бе работил другаде или бе свикнал да не показва колебание в нищо. Дори в пълненето на цедката с прясно смляно кафе. Ева му благодари, като се престори, че не забелязва готовността му да си поговорят, докато изпие съдържанието на чашата си, и излезе навън. Никога не бе сигурна къде свършва обикновената любезност и къде започва нещо друго. Затова предпочиташе да приема всеки жест като флирт, за да го спре навреме.

В живота ѝ се бе настанил Жан-Себастиен и освен влюбена, беше предпазлива, може би дори бе станала малко високомерна към момчетата на нейната възраст. Мъничко... Долфин твърдеше, че се държи като обсебена... Вероятно аферата с Жан-Себастиен наистина бе променила някои неща. Но репликите на най-добрата ѝ приятелка бяха от ревност, защото от два месеца Ева все отлагаше срещите им по женски.

Как да си губи времето с друго, щом може да е в компанията на Жан-Себастиен? Да пренебрегне удоволствието си, за да обсъжда смешните колеги от адвокатската кантора, в която Долфин стажуваше? За да си говорят за секс и дрехи? За липсата на романтика в най-романтичния от всички градове на света?

Цялото си свободно време Ева посвещаваше на Жан-Себастиен. Можеше да научи толкова от него, възхищаваше се на знанията, които споделяше някак мимоходом, докарваше се до възторг от бележките му върху дипломната ѝ работа, казани разсеяно и мило, удивяваше се на лекотата, с която коментираше не само изкуството, но политически и социални теми, изказваше мнение по толкова проблеми, за които Ева дори не подозираше, че съществуват: трансатлантическото споразумение между Съединените щати и Европейския съюз, адаптацията на човешкия мозък към лъжата, доказателствата за наличие на гигантска планета в края на Слънчевата система и дори ефектът на псилоцибина върху неподдаващите се на медикаментозно лечение депресии.

Разбира се, Жан-Себастиен беше великолепен и когато обсъждаше храна или качеството на виното, което поднасяше у дома си във високи тумбести чаши. Ева не разбираше нищо от вино, но Жан-Себастиен го описваше така нещо, караше я да вкухва, да се вглежда в чашата и в небцето си, да преценява. Подобно на всеки лаик, и на Ева ѝ се струваше, че понеже е в компанията на разбирач, нейното познание и опит са се увеличили драматично. Като истински французин Жан-Себастиен оценяваше виното, без да го свързва с цената му – хубавото вино беше просто хубаво, скъпото вино беше просто скъпо. Не беше нужно двете да се припокриват, макар че често се случваше. При цялата си заетост и разнородни интереси Жан-Себастиен успяваше да намери време за месечните си набези до известни като че ли единствено на него местенца, произвеждащи омайващо вино, за което след това разказваше нови и странни истории. Ева още не можеше да прецени дали ги измисля, или не, но те я караха да се чувства още по-специална и в леглото, и в живота му, и всякак.

Въпреки щедрата мекота на млечната пяна капучиното също ѝ загорча. Не с онази бодяща небцето острота на късото еспreso, а с някакво блудкаво подобие, от което на Ева ѝ се повдигна.

Май наистина се разболяваше. Баба ѝ вече няколко пъти я предупреждаваше да се пази от есенните вируси, като че ли те нарочно я дебнеха, ако се прибира в малките часове или е забравила да си сложи шал. За беда, днес беше обещала да отиде у родителите си на вечеря. И вероятно щеше да остане да спи там, защото Жан-Себастиен беше заминал за Лион на семинар. Нямаше да се видят нито тази вечер, нито през уикенда.

Сви я стомах, но този път не беше сигурна дали е заради липсата на Жан-Себастиен, или от неразположението, което бавно втасваше в тялото ѝ и сякаш я дебнеше, за да избухне. Беше по-добре да отложи следобедните занимания в музея и да се прибере, за да отпътува колкото се може по-бързо към Версай.

Във влака имаше доста свободни места и Ева избра да седне при възрастна дама с копринена кърпа на главата, която предпазваше обгрижвани сиви букли от неизвестно течение. Това беше възможно най-добрият вариант за спътник в близост, иначе мъжете по правило се заглеждаха в нея, дори старци понякога не устояваха на изкушението да я заговорят. Отвореше ли книга обаче, сведеният ѝ поглед успяваше да изолира света наоколо, макар един по-наблюдателен от нужното спътник веднъж да бе забелязал, че не разгръща страниците. Защото всъщност Ева не обичаше да чете във влака. А и разстоянието, което ѝ предстоеше да измине, беше кратко.

Най-добре бе да затвори очи. Лицето без очи е просто маска. Като че ли човешкото любопитство внезапно губи отвора, през който да влезе, и другия в съседство, от който да излезе. Дали затова еднооките толкова стряскат? Хем човек не може да отвърне поглед, хем изобщо не иска да гледа. И то защото любопитството, с което е погледнал, е намерило вход, но не и изход. Залепнало е там, останало е вътре... Едноокият

отминава, дори не е забелязал, че някой се е вторачил в лицето му, а нещо от наблюдаващия си е тръгнало с него завинаги.

Жан-Себастиен твърдеше, че тя има най-сините очи, които е срещал. Иначе лицето ѝ бе слабо, косите – вълнисти и светли, но далеч по-безцветни от косата на майка ѝ, носът – прекалено остър, а устата – по-малка от желаното. Но очевидно всичко това в комбинация образуваше нещо, което Ева не се наемаше да нарече другояче освен *нещо*. Дори не лице, образ, камо ли *магия*... Ала оказваше странно въздействие върху мъжете, които съсредоточено бяха започнали да я зяпат още откакто навърши дванайсет. Почти на двайсет и три би трябвало вече да е свикнала. Ала не беше. Дори си мислеше, че е по-добре да има белег, нещо дразнещо, което да кара хората да извържат очи или поне да...

Само не белег, Господи! Вземам си думите назад!

Дали не беше заспала за момент, подпряла глава на прозореца, та подобни глупости ѝ се въртяха в ума? Свали кожената ръкавица и попипа челото си: вдигаше температура.

Въздъхна и погледна с надежда към светлинното табло в началото на вагона – уви, намираха се едва на половината път до Вирофле. Възрастната жена на отсрещната седалка също дремеше, група ученици преминаха шумно покрай седалката им и за късмет, заминаха нататък. Зад тях остана внезапна, отчетлива тишина и миризма на пържен лук от сандвичите, които ядяха. Отвън се нижеха дървета, беше странно притъмняло на фона на отблясъците от слънце по върхарите.

Щом взе решение да отложи работата си в музея „Роден“ за следващата седмица и остави заявка за достъп до залата за четене във вторник, Ева се почувства по-добре. При връщането си до апартамента, пеша през празните алеи край „Църквата на войниците“, за която все си напомняше да нарича както е редно – „Свети Луи на инвалидите“, вече се чувстваше съвсем добре. А може би и кофеинът в капучиното бе казал своето. Задъха се, докато изкачи стъпалата до последния етаж, още един белег за обсебващата тялото ѝ болест. Адам не бе у дома, остави му бележка, че няма да се прибере вечерта, макар че можеше просто да му изпрати съобщение. Двамата си бяха